

Vào Một Đêm Mùa Hè Mát Điện

Đỗ Đình Tuấn

Không thấy có lời tuyên án.

Cũng không thấy có pháp trường.

Chỉ thấy có ba ông thợ điện, không rõ mặt mũi lắm, thì thảo với nhau một cách rất bí hiểm...? Rồi, họ dẫn tôi đi. Cũng chỉ là một ý niệm rất mơ hồ thôi, chứ không có cảm giác bị dong dãn, bị trói tay hay bị giật dây. Trên cái "đoạn đường đi" rất trừu tượng ấy, tôi nghe văng vẳng một tiếng nói: "*Bắn chết! Đem bắn chết!*". À, thì ra họ đem mình đi xử bắn. Thế là tôi bắt đầu lo. Bắt đầu hãi... Chao ôi...sao mà tiếc đời thế ! Bao nhiêu là nỗi "tiếc đời" từ khắp chân tơ, kẽ tóc trong người tôi dường như dồn cả về lồng ngực làm ấm nóng trái tim tôi. Tôi khóc hu hu...và bỗng muốn thoát thân. Tôi vùng chạy. Bây giờ mới có cảm giác mình bị trói, bị xiềng. Đúng ra là một sự dính chặt vào một cái gì đấy? Không nhắc được chân lên. Không kéo được tay ra. Thế là mình sắp chết thật rồi... sắp chết thật rồi... Tôi vừa "đi", vừa "ngủ nhà" như con nít ...

Một cái cọc trói người hiện ra. Đó là một cái gốc của một cây tre đực, to bằng ống chân, được chặt phát rất cầu thả. Vẫn còn những đoạn ánh tre và một số gai nhọn chìa ra, so le từng đốt một. Nhìn thấy cái cọc ấy, tim tôi thót lại và người tôi co dúm. Tôi không còn đi được nữa. Hình như họ phải kéo lê người tôi một đoạn. Rồi, họ bắt đầu trói tôi vào cọc. Trói tay rồi trói đầu. Một cái gai tre đực cắm vào gáy tôi như răng nanh một con rắn độc. Sóng lưng tôi lạnh toát. Người tôi mềm oặt,... rã rời... Một nỗi sợ hãi khủng khiếp như tràn ngập khắp trời đất. Mồ hôi vã ra như tắm, chảy thành dòng xuống dưới. Người tôi như đang chảy thành nước...

Tiếng lên đạn lách cách. Tôi rùng mình...tê tê...dừng hết cả tóc gáy . Đoàng! Tôi giật nảy người,... choàng tỉnh. Thế là mình chết rồi! Đang chết đấy! Bây giờ tôi mới biết "sự chết" là thế này đây. Cũng đơn giản nhỉ? Một viên đạn biến thành một tiếng nổ. Một cái giật nảy mình. Thế là từ "cõi sống" đã nhảy vọt sang "cõi chết" . Từ khi biết mình "đã chết" nỗi sợ hãi hình như cũng giảm đi. Không! Nó chỉ cô đặc vào thôi. Bây giờ nó chỉ còn như một khối nặng nặng ở trong tim. Nhưng dù sao cũng còn dễ chịu hơn lúc sắp chết. Khủng khiếp lắm! Không chịu được! Chính sự khủng khiếp ấy đã giết chết tôi trước khi đạn nổ. Còn bây giờ thì tôi đã hoàn hồn. Đã nghĩ ngơi được. Nhưng liệu cái khối "nặng nặng" kia có phải là "nỗi sợ hãi cô đặc vào" không? Hay chỉ là một viên đạn họ bắn mình nằm lại ở trong ấy? Tôi sờ lên ngực. Không thấy gì. Rồi tôi lại chợt nhận ra sự ngớ ngẩn của mình. Tôi cười... cái phần đang nghĩ ngơi đây chỉ là phần "linh hồn" của thằng Tuấn thôi. Còn "xác" thằng Tuấn, hẳn đang nằm lại ở trên trần gian ấy. Chắc là bây giờ họ đã cởi trói cho hắn rồi. Không cởi đâu. Họ sẽ dùng dao mà chặt nút trói cho xác hắn đổ khuyu xuống, nằm xõng xoài trên vũng máu của hắn. Trời ơi! chỉ cầu mong cho vợ con hắn không bao giờ phải chứng kiến cảnh này. Chứng kiến cảnh này họ chịu làm sao nổi. Thế là nước mắt tôi tự nhiên lại dàn ra. Lại nhớ vợ, thương con, thương cháu... Lại tiếc đời... Chao ôi! Sao mà thêm sống thế! Nhưng làm sao mà sống lại được bây giờ nữa? Khi hồn tôi đã lìa khỏi xác tôi? Đành chấp nhận cái chết vậy thôi! Chờ kiếp khác vậy thôi...!

Khi còn sống ở trên đời, tôi đã quen phải chấp nhận rồi. Đời tôi, tôi có được lựa chọn cái gì đâu? Toàn phải "chấp nhận" cả. Hết "chấp nhận" này đến "chấp nhận" khác. Với tôi, đời chỉ là một chuỗi những "chấp nhận" nối nhau dài dài...Trong tất cả những "chấp nhận" ấy, chỉ có mỗi cái "chấp nhận" phải lấy người mình yêu là cay đắng nhưng ngọt ngào hơn cả. Chỉ có mỗi cái "chấp nhận" ấy là tôi nhớ đời. Ngay đến cả bây giờ, khi đã chết, tôi cũng vẫn còn nhớ. Bởi xung quanh câu chuyện này, tôi có nhiều oan ức lắm, thiệt thòi lắm. Nhưng không nói cho ai hiểu được. Cứ phải bầm bụng mà chịu lấy một mình...

Đại khái họ đổ diệt cho tôi cái tội "hủ hóa", tội "quan hệ nam nữ bất chính". Cho dù họ đã chong đèn đi soi cả đêm cố tìm cho được một tí "rót", chứng tích của một lần "trao đổi thân xác"? Tìm đâu ra? Chúng tôi có "trao đổi thân xác" đâu mà họ tìm được "rót"? Chúng tôi chỉ định ngồi tâm sự bên nhau suốt đêm nay, để ngày mai "người ấy" nhận lời đi lấy chồng. Cái đêm mùa xuân ấy sao mà buồn bã thế. Cả vũ trụ này đều trống vắng, tái tê. Mà cả cõi lòng tôi cũng tái tê, trống vắng... Tình yêu ơi! Sao mi đến với ta muộn mắn quá vậy? Thương đê ơ! Sao Người khéo bày trò để bóp nát trái tim ta?!...Thế rồi ồn ào lên! Ôn ào lắm! Hết cuộc họp này đến cuộc họp khác. Họ buộc tội tôi. Còn tôi thì lại cứ cạng cổ ra mà cãi: "*Tôi không hủ hóa. Tôi không quan hệ nam nữ bất chính. Tôi chỉ yêu thôi*".

"YÊU" !? nghe đến từ này, họ cười ré lên. Mãn nguyện! "Yêu" chính là cái "rót" họ đã tìm được để buộc tội tôi. "Yêu" cũng là cái dây thòng lọng để tôi tự thắt cổ tôi lại. Tôi càng giải thích thì họ lại càng ngờ ngác nhìn

nhau,...cười ruồi... rồi nhìn lại tôi như nhìn một tên thần kinh hạng nặng. Thì ra họ đồng nhất "TÌNH YÊU" với "cái rớt". Còn chúng tôi thì không nghĩ thế. Đúng ra lúc ấy chúng tôi cũng chẳng nghĩ gì. Chúng tôi chỉ biết "yêu là yêu" thôi. Nó thiêng liêng và gắn bó lắm, nhưng cũng đầy khổ não, buồn phiền. Nhưng nó không chỉ là "cái rớt". Nó không đáng để người ta nhìn nó bằng những con mắt khinh thị và cười nó bằng những nụ cười mỉa mai? Thế là cái ý định "hy sinh tình yêu", "đi lấy chồng quách đi cho xong chuyện" tự nhiên cũng bay biến hết. Chúng tôi sẽ cứ yêu nhau, sẽ chờ đợi nhau cho đến cuối cuộc đời...

Sau đó thì "người ấy" bị điều đi xa và tôi thì ốm nặng. Tôi lơ mơ láng máng biết rằng có một đoàn người lên thăm tôi tại bệnh viện. Sau này tôi nghe nói khi về thì họ bình luận với nhau ở nhà như thế này: "*Tay ấy bị mổ gan, khó sống lắm*", "*Tay ấy gan to thế thì cắt bớt đi cũng phải...*" Đúng một tháng sau "người ấy" mới biết tin. Hắn oà khóc, rồi lão đảo đạp xe lên bệnh viện. Người nhà tôi du hắn ra: mắng nhiếc, chửi rủa... Nhưng hắn cứ lao vào như một con mụ khùng! Hắn thấy tôi, người chỉ còn lại chừng một dúm xương bọc da, xanh trong xanh lợt, y như một cái xác vừa mọc dưới mồ lên. Hắn ôm chầm lấy tôi. Khóc chết lặng người đi. Không nói được câu gì. Tôi chỉ thấy nước mắt hắn dàn dụa tràn cả xuống vai tôi, ấm nóng và lan toả... Một cảm giác bồi hồi và lâng lâng... Còn tôi lúc ấy chỉ đủ sức "rên" khe khẽ thì thào bên tai hắn "*Anh sống rồi! Anh sống rồi!...*". Nhưng hắn nghĩ chắc tôi cũng chẳng sống thêm được bao lâu nữa trên cõi đời này. Nên sau đó ít tháng hắn bỏ nghề! Mặc cho bao nhiêu người can gián. Trong bụng cũng chỉ dám mong có được lấy một năm cuối đời được sống ở bên nhau. Nào ngờ Tình Yêu lại là "cái chìa khóa thần kỳ" để giải thoát cho cuộc đời chúng tôi...?

Lúc còn sống, tôi đã có ý định viết cho cái "chấp nhận" khó hiểu này một thiên truyện hay tiểu thuyết gì gì đó. Để cho người đời đọc, hiểu và cảm thông. Nhưng tôi không đủ tài. Thế mới tiếc chứ. Còn bây giờ thì dù có tài cũng không thể viết được nữa. Hết cơ hội rồi. Bận tâm làm gì? Trần gian ơi! Xin vĩnh biệt trần gian từ đây nhé! Ta đi vào thế giới của Diêm Vương đây! Quý xứ ơi! hãy đến đây mà dẫn ta đi. Nhưng ta xin báo trước rằng: ta không có gì để hối lộ các người đâu. Khi sống ở trên đời ta chỉ là một thằng nghèo kiệt xác. Không một tài sản tùy thân. Không một đồng xu dính túi. Ta chỉ là một thằng người tay trắng. Đến lúc chết, ta cũng chỉ là một cái linh hồn trinh bạch và trắng tay. Chẳng có ai bỏ vào miệng ta một nắm gạo và mấy đồng xu để cho ta làm vốn đi đường. Chỉ có mấy thằng tù. Chúng kéo đến một cái hòm vuông vuông dài dài, liệm gói qua loa rồi vứt xác ta vào đấy. Chúng lại kéo cái hòm ấy đến một bãi cỏ hoang kè đấy, có cái hố dài dài đào sẵn. Chúng đặt cái hòm đựng xác ta xuống đấy rồi lấp đất đi. Không có ai gọi là những "thân bằng, cố hữu" đi theo ta cả. Cũng tốt thôi. Ta chết thê thảm thế này, họ mà đi theo, thì khổ cho họ quá.

Từ lúc biết mình đã được chôn vùi, tôi mới để ý đến thế giới của Diêm Vương xem nó thế nào? Y như trên trần gian những đêm mùa hè mất điện. Tối như đấm vào mắt. Mà oi nồng, ngọt ngào quá. Rất khó chịu. Mà hình như lại có mùi. Vừa mới bán xong, đã thôi làm sao được? Mà xưa nay mình có nghe nói đến "mùi của âm phủ" bao giờ đâu? Âm phủ nằm ở dưới đất. Mà đất thì hẳn tham mùi lắm. Bất kể là thứ mùi gì và nặng đến mức nào, cứ chôn vào đây là hẳn cũng nuốt chửng đi hết. Vậy thì sao ở đây lại có mùi? Mùi tôi điếc từ khi cắt pôlip năm 1963 kia. Nên tôi cảm nhận về mùi rất kém. Tôi phải định thần một lúc lâu, hít hít thật mạnh. Rồi tập trung chú ý để phân tích "mùi". Cuối cùng, tôi cũng loáng thoáng nhận ra được chút ít. Không phải mùi xác thối mà là mùi phân và nước giải. Tôi sờ tay xuống đũng quần. Eo ôi... khoe khoe quá! Tự nhiên tôi ngồi bật dậy. Ngồi được. Tôi sờ lên trên, không thấy có ván thiên. Tôi sờ xuống dưới, không thấy có tấm địa. Tôi sờ sang bên lại thấy một người phụ nữ đang nằm ngủ. Tôi bắt đầu nghi đây là vợ tôi. Tôi sờ nhẹ trên cơ thể mụ để xác minh? Đúng rồi! Những đêm mùa hè mất điện và nóng nực như đêm nay, hẳn thường cộn cả váy áo lên, cho mát. Mà lạ thật. Ban ngày và đi đâu, hẳn vẫn ăn mặc rất chỉnh tề và thơm tạt lắm. Vậy mà ban đêm, ngủ bên chồng, hẳn cứ tồ hồ, tang hang như thế này đây?...Tôi định thức hắn dậy để chia vui. Nhưng cái "tội" đang nằm trong đũng quần đã phanh ngay cái ý định ấy lại. Tôi phải lo đi giải quyết hậu quả đã.

Tôi dón dẹn đi ra toilet. Tuồn cái "tội" vào bệ rồi xả nước cho cuốn đi. Còn cái quần thì vo viên lại, ém vào một chỗ kín để sáng sớm mai giải quyết tiếp. Tôi lại dón dẹn sang buồng tắm. Bật bát sen. Một "cơn mưa" nhân tạo to bằng cái sàng hoạt động. Tôi đứng vào giữa "cơn mưa", kỳ cọ qua loa. Rồi đứng ra ngoài, sát xà phòng thơm, kỳ cọ một lúc. Rồi lại đứng vào giữa "cơn mưa" kỳ cọ cho sạch xà phòng và ghét. Bây giờ thì da thịt tôi đã thơm tho lắm. Nhẹ nhõm lắm. Thì lại lo đến phần dấu tích còn đang nằm lại ở trên giường. Tôi lần mò đi tìm đèn pin. Cái đèn pin tích điện vẫn dùng để ăn cơm những bữa tối mất điện. Tôi lần mò đi kiểm rỏ rách. Rẻ rách nhà tôi thì không thiếu. Kỳ làm nhà vừa qua, cánh thợ đã đem lau chùi kỳ cọ mất hai bao tải dầy mà vẫn còn nhiều. Tôi trở lại giường, soi đèn pin, xem xét dấu tích thận trọng như một nhà khảo cổ. Chỉ là một đám thâm thâm, ươn ướt to bằng cái đĩa. Nhưng tôi vẫn rất sợ cái mũi của vợ tôi. Đó là một cái mũi dọc dừa,

thon thon dài dài. Đỉnh mũi hơi nhọn, lại khoằm khoằm xuống một tý để nhòm vào cái miệng lúc nào cũng như cười ... Trông cái mũi hần vừa nghịch ngợm lại vừa hài hước. Nhưng lúc này, tôi sợ nhất là vì nó thính. Nó thính như mũi chó ấy. Chỉ cần một phân tử của chất "tội" này thôi, vô tình mà bay vào mũi hần là hần có thể phục dựng ngay ra cả hiện trường. Tôi vừa bao lau, lại vừa lo cảnh giác nhìn cánh mũi hần. Thôi chết rồi! Cánh mũi hần đã bắt đầu phập phồng. Chun chun thêm mấy cái và hần ngòai bật dậy:

- Cái gì thế ? Anh làm cái gì thế?

Rồi hần đưa cái mũi khoằm khoằm của hần ra ngửi bốn xung quanh:

- Mà cái gì thối thế, chỗ nào cũng thấy thối?

Biết không thể dấu hần, tôi đành thú tội:

- Anh vừa mới nằm mơ bị xử bắn, hãi quá, vãi cả ra đấy!

Hần trở mắt nhìn tôi. Định thần một lúc. Rồi đột nhiên hần ôm chầm lấy tôi:

- Cám ơn chồng! Mình vừa mới có một giấc mơ tuyệt vời!

- Tuyệt vời cái con khỉ, hãi đến vãi cả ra, còn tuyệt vời cái con khỉ?

Hần vỗ vỗ vào lưng tôi và vừa vỗ vỗ hần vừa âu yếm:

- Chỉ là giấc mơ thôi, có phải sự thật đâu, mình biết không? Mình vẫn đang sống đây, trong vòng tay em đây, mình có thấy không? Sinh dữ tử lành mà. Mình còn sống với em dài dài đấy. Cám ơn chồng! Cám ơn Trời Phật!

Nghe hần nói thế, một thắc mắc tự nhiên nảy ra trong đầu tôi: "*Giấc mơ không là thật, sao nỗi sợ hãi kia lại có thật và sự vãi ra kia lại càng có thật?*". Tôi chưa kịp suy nghĩ để tự trả lời thì vợ tôi đã đẩy nhẹ tôi ra. Hai tay hần bưng lấy hai bên má tôi. Gương mặt rạng rỡ của hần nhìn ngắm tôi và cười... Hần thơm lên má phải. Hần thơm lên má trái. Hần thơm vào môi rồi lại thơm lên trán. Hần thơm lên khắp nơi, mọi chỗ trên cơ thể tôi. Một "sự tử Hà Đông" đang đánh dấu lãnh địa đấy. Tôi thoáng nghi "chắc hần sắp ăn thịt mình đây!" Nhưng da thịt tôi thì lại cảm thấy êm ái quá, sung sướng quá. Người tôi cứ lâng lâng... như đang biến thành mây, thành khói... Tôi lại ao ước giá như đêm nào mình cũng được nằm mơ: Bị Xử Bắn!

2h30 phút sáng 15/6/2010

Đỗ Đình Tuấn